

Andra adventssöndagen 2021

”En röst ropar i öknen. Bana väg för Herren... alla människor skall se Guds frälsning” (Luk 3; 4,6). Idag på andra söndagen i Advent får vi lyssna till rösten från öknen som manar oss till omvändelse. Johannes Döparens upprop till ånger och ny början är minst lika aktuell idag som för två tusen år sedan. Den oborstade och asketiske profetens budskap behövs i alla tider och miljöer. Det är han som skall peka framåt på Frälsaren, Gud med oss, Jesus Kristus. Vi behöver hans hjälp och uppmuntran för att gå, ja, skynda Jesus till mötes och inte mattas av i vår iver och fastna i vår medelmåttighet och bekvämlighet. Varje år på nytt behöver vi ruskas om och väckas ur vår synd och själviskhet. Johannes Döparen ”förkunnade överallt syndernas förlåtelse genom omvändelse och dop” (Luk 3:3). Det får han fortsätta att göra till världens ände och till tidernas slut. I kyrkans liturgi och tradition har han en omistlig roll. Vid övergången från det gamla till det nya förbundet står han både för trons kontinuitet och för det helt nya och oväntade: att vi ”skall se Guds frälsning” (Luk 3:6). Vi skall se Gud som blivit människa i Jesus Kristus för vår frälsnings skull.

Johannes Döparen är vägröjaren, den som bereder marken och förbereder oss att ta emot Jesus. Denna uppgift är minst lika aktuell idag, då så få människor verkligen har tagit emot Jesus som sin frälsare. Även bland oss som vågar kalla oss kristna och Jesu lärjungar behövs denna uppgift. Vi måste lära oss att förstå att vi i varje ögonblick av vår existens är i behov av hans frälsning. Allt i oss, allt vad vi gör, tänker och säger behöver frälsas, renas och helgas. Och det är just det som Jesus vill göra. Han är ständigt sysselsatt med oss och vill genomsyra allt i oss med sin frälsande nåd. Ända till vårt sista andetag kan han frälsa oss alltmer. Det finns liksom ingen ändpunkt när vi är helt och hållet frälsta här på jorden. Det kanske låter lite jobbigt, både för oss själva och för Jesus. Men det är faktiskt det underbaraste av allt, när det går upp för oss att Jesus älskar oss så mycket att han vill göra oss allt mer lika sig själv genom sin ständiga frälsande nåd. Sakta men säkert vill han förvandla oss mer och mer från syndare till helgon.

”Klä av dig din sorgedräkt, Jerusalem, den som du bär i ditt elände, och klä dig för evigt i Guds härlighets prakt” (Bar 5:1). Profetens ord är en beskrivning av vad Jesus gör med oss genom sin frälsande nåd. Han klär av oss syndens och sorgens klädnad för att vi en gång till fullo skall få ta emot den gudomliga härlighetens klädnad. Det är vårt hopp att vi en gång i Guds eviga härlighet skall få ta emot denna nåd. Under tiden, under vårt liv här i tiden, är vi ständigt föremål för denna kombinerade avklädning och påklädning. Vi befrias från syndens klädnad och får ta emot frälsningens och helgelsens nya dräkt. Vårt liv i alla dess aspekter blir mer och mer likformigt med Jesu liv. Vi får bli honom mer och mer

lika. Villkoret är naturligtvis att vi lyssnar till rösten från öknen, ångerns och omvändelsens röst, som hjälper oss att börja om på nytt. Därför är Advent så viktigt för oss som en tid av besinning och bot, en tid av bön och fasta, goda gärningar och goda ord.

Baruk ger oss en slags sammanfattning av denna process: ”Fred genom rättfärdighet, härlighet genom gudsfruktan” (5:4). Frälsningen omfattar hela vår mänskliga verklighet. Lever vi människor tillsammans i rättfärdighet då lever vi också i fred med varandra. Lever vi i gudsfruktan – alltså i lydnad och vördnad för Guds ord och bud – då får vi del av hans härlighet. Redan i det gamla förbundet ser vi konturerna av det som skall ske till fullo genom Jesus Frälsaren. ”Han som har börjat ett gott verk hos er skall också fullborda det till Kristi Jesu dag” (Fil 1:6). Vi är ständigt föremål för ”Kristi Jesu ömhet” (Fil 1:8), denna omsorg och omvandling som frälsningen är, så att vi kan bli ”fyllda av den rättfärdighet som är frukten av Jesu Kristi verk, Gud till ära och pris” (Fil 1:11).

Allt är nåd. Frälsningen kan vi aldrig göra oss förtjänta av. Det är Gud som i sin storsinhet och barmhärtighet vill överösa oss med sina gåvor. Men vi måste ta emot dem. Vi måste låta dem bära frukt i oss och genom oss i världen omkring oss. Vi blir inte bara frälsta som enskilda individer utan som lemmar i ett heligt folk, som i sin tur är kallat att förkunna och sprida dessa nådens frukter överallt. Det är vi som skall förverkliga rättfärdighet och fred i den sårade värld där vi lever. Det är vi som skall sprida Guds godhet och sanning till alla som sitter fast i mörker och synd. Det är vi som skall lysa upp denna jord med budskapet om att Gud vill födas till vår jord, att han vill bli en av oss i Jesus Kristus, så att vi i vår tur kan få leva för evigt i Guds härlighet.

”Låt inget här på jorden hindra oss att skynda din Son till mötes”, så bad vi i dagens kollektbön. Vi får inte bindas och fångslas av den jordiska verkligheten, så att vi aldrig kommer iväg utan bara blir sittande och gottar oss åt allt underbart i skapelsen. Vi får skyndsamt bege oss iväg, klippa av banden till allt som håller oss fast. Johannes av Korset talar om en fågel som är bunden antingen av en tunn sytråd eller av en tjock kedja. Vi är alla lika bundna, antingen av de små och till synes oskyldiga tingen eller av de stora synderna. Vi är alla lika beroende av Guds nåd och frälsning för att kunna frigöra oss och flyga uppåt till den Gud som väntar på oss. Adventstidens botgöring hjälper oss att göra vad vi kan för att med Guds nåd klippa av banden. Vi får lita på Andens vishet och ljus för att se vad vi kan göra under denna heliga tid för att komma Herren nära. ”Led oss med din himmelska vishet till fullkomlig förening med honom”, vår Frälsare och Herre Jesus Kristus.”